

- υπό την ιδιότητα εκτάκτου υπάλληλου από τη διττή προϋπόθεση, αφενός, ο ενδιαφερόμενος να καταβάλει στο όργανο τα ποσά που θα έπρεπε να καταβάλει στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα ως εισφορά, προβλεπόμενη από το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ και, αφετέρου, ο ενδιαφερόμενος να αποδώσει στο όργανο τις καταβληθείσες στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα εργοδοτικές εισφορές, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 70 του Καθεστώτος.
2. Η υποχρέωση παροχής βοήθειας που προβλέπει το άρθρο 24 του ΚΥΚ αποσκοπεί στην προάσπιση των υπαλλήλων κατά των πράξεων τρίτων και όχι κατά των πράξεων της ίδιας της διοικήσεως, των οποίων ο έλεγχος υπάγεται σε άλλες διατάξεις του ΚΥΚ.
3. Το άρθρο 39 του Καθεστώτος, το οποίο αφορά την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι, εκτός των πραγματοποιούμενων δυνάμει του άρθρου 42 του εν λόγω καθεστώτος πληρωμών, καμία άλλη αφαίρεση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από την εν λόγω εφάπαξ αποζημίωση. Κατά συνέπεια, η εν λόγω διάταξη δεν απαγορεύει η αποζημίωση η οποία καταβάλλεται σε επικουρικό υπάλληλο που κατέστη έκτακτος υπάλληλος και ο οποίος αποχωρεί από την υπηρεσία των Κοινοτήτων με την τελευταία αυτή ιδιότητα, να μειωθεί, αφενός, κατά το ποσό των ειφορών που ο ενδιαφερόμενος έπρεπε να καταβάλει στο συνταξιοδοτικό σύστημα των Κοινοτήτων αν είχε προσληφθεί απευθείας ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, κατά το ποσό των καταβληθεισών από το όργανο στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα εργοδοτικών εισφορών.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 30ής Ιουνίου 1992 *

Στην υπόθεση T-25/91,

Pilar Arto Hijos, πρώην έκτακτη υπάλληλος του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, διαμένουσα στη Jaca (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον Thierry Demaseure, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από την Μογρα Sims, σύμβουλο μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Xavier Herlin, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Συμβούλιο), της 27ης Ιουλίου 1990, περί μειώσεως κατά τον υπολογισμό της εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία της προσφεύγουσας, αφενός, των εισφορών στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα που αυτή κατέβαλε ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, της εργοδοτικής εισφοράς που κατέβαλε το Συμβούλιο στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους García-Valdecasas, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Ιανουαρίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα Pilar Arto Hijos προσελήφθη στις 16 Ιουνίου 1986 από τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, ως επικουρικός υπάλληλος, για να ασκεί τα καθήκοντα

μεταφράστριας ισπανικής γλώσσας. Η πρόσληψη αυτή συνεχίστηκε βάσει πολλών διαδοχικών συμβάσεων, η τελευταία από τις οποίες έληξε στις 31 Μαρτίου 1989. Στη συνέχεια, με την προσφεύγουσα συνήφθη σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου για την περίοδο από 1ης Απριλίου 1989 μέχρι 31ης Ιουλίου 1990. Η προσφεύγουσα δεν μονιμοποιήθηκε κατά τη λήξη της εν λόγω συμβάσεως.

- 2 Με επιστολή της 24ης Νοεμβρίου 1989 η προσφεύγουσα υπέβαλε προς την υπηρεσία « συντάξεις » του Συμβουλίου, την εξής αίτηση: « Σύμφωνα με την υπ' αριθ. 210/83 ανακοίνωση προς το προσωπικό, σας παρακαλώ να αναγνωρίσετε την παλαιά μου σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου ως σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, ιδίως κατά τα κριτήρια της παραγράφου 4 της εν λόγω ανακοινώσεως ».
- 3 Με απόφαση της 27ης Ιουλίου 1990, ο διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου δέχθηκε την αίτηση εξομοιώσεως της αιτούσας με την εξής διατύπωση:

« Θέμα: άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων

Αναφερόμενος στην αίτησή σας περί εξομοιώσεως της συμβάσεώς σας επικουρικού υπαλλήλου προς σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, σας πληροφορώ ότι αποφάσισα να της επιφυλάξω ευνοϊκή υποδοχή και, κατά συνέπεια, τα ποσά που σας οφείλονται θα υπολογιστούν από την ημερομηνία ενάρξεως της συμβάσεώς σας ως επικουρικού υπαλλήλου.

Από το καταβλητέο καθαρό ποσό θα αφαιρεθούν, αφενός, οι συνταξιοδοτικές εισφορές που καταβάλατε ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, η εργοδοτική εισφορά που καταβλήθηκε στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, αντιστοίχως 6,75 και 8,87 % των εισπραχθέντων βασικών μισθών. »

- 4 Κατ' εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, η διοίκηση προέβη στον υπολογισμό του υπολοίπου της εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία, της οφειλόμενης

στην προσφεύγουσα. Ο τρόπος υπολογισμού επεξηγήθηκε σε έγγραφο που απηύθυνε στις 30 Ιουλίου 1990 ο τοποθετημένος στη Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικήσεως της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου κύριος υπάλληλος διοικήσεως προς τον προϊστάμενο της διοικητικής μονάδας « συντάξεις και σχέσεις με τους πρώην υπαλλήλους » της Επιτροπής, ως εξής:

« Βάσει των πράγματι εισπραχθέντων βασικών μισθών (επικουρικού υπαλλήλου), πρέπει:

- 1) να υπολογισθεί η προσωπική συνταξιοδοτική εισφορά 6,75 % σύμφωνα με το άρθρο 41 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων·
- 2) να υπολογισθεί η καταβληθείσα στην εθνική κοινωνική ασφάλιση εργοδοτική εισφορά, στην προκειμένη περίπτωση 8,87 % για τη βελγική κοινωνική ασφάλιση.

Τα εν λόγω δύο ποσά πρέπει να αφαιρεθούν από το καταβλητέο βάσει των διατάξεων του άρθρου 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων καθαρό ποσό. »

- 5 Απαντώντας με ταυθήμερο έγγραφο της 30ής Ιουλίου 1990, ο προϊστάμενος της διοικητικής μονάδας επιβεβαίωσε αυτόν τον τρόπο υπολογισμού που αποσκοπεί, κατ' αυτόν, στην « τακτοποίηση, στο πλαίσιο του κοινοτικού συστήματος, του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου, καθισταμένου εκτάκτου υπαλλήλου, του οποίου η σύμβαση λήγει υπ' αυτήν την τελευταία ιδιότητα ». Προσέθεσε: « Πράγματι, η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία που θα του καταβληθεί περιλαμβάνει τον χρόνο υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου ως να επρόκειτο για χρόνο υπηρεσίας εκτάκτου υπαλλήλου, υπό τον όρο ο ενδιαφερόμενος να καταβάλλει στις Κοινότητες το ποσό των προσωπικών κοινοτικών συνταξιοδοτικών εισφορών και των εθνικών εργοδοτικών εισφορών που αφορούν τον εν λόγω χρόνο υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου. »
- 6 Κατά συνέπεια, η διοίκηση αφαίρεσε από το καθαρό ποσό της εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία, ανερχόμενο σε 1 240 387 βελγικά φράγκα (BFR) το συνολικό ποσό των 639 247 BFR· Η προσφεύγουσα εισέπραξε το υπόλοιπο, ανερχόμενο σε 601 140 BFR.

- 7 Με επιστολή της 23ης Σεπτεμβρίου 1990, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απόφασης της 27ης Ιουλίου 1990. Εκθέτει ότι η απόφαση τη βλάπτει

« διότι μειώνει, παρανόμως, την εφάπαξ αποζημίωση (τους) λόγω εξόδου από την υπηρεσία, καθώς και άλλες αποζημιώσεις και οφέλη τα οποία (θεωρούν ότι) δικαιούται.

Είναι παράνομη διότι:

— ούτε το άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων ούτε το άρθρο 12 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως αναφέρουν τις μειώσεις στις οποίες η αρχή εννοεί να προβεί,

— η διοίκηση δεν μπορεί να παρακρατεί ποσά που δεν έχουν καταλογισθεί στον προϋπολογισμό, διότι παραβαίνει τόσο την αρχή της χρηστής διοικήσεως όσο και το άρθρο 28, παράγραφο 1, στοιχεία α και β, του δημοσιονομικού κανονισμού του Μαΐου 1990 ».

- 8 Με σημείωμα της 18ης Ιανουαρίου 1991, η διοικητική ένσταση απορρίφθηκε από τον γενικό γραμματέα του Συμβουλίου με την εξής διατύπωση:

« Η δυνατότητα εξομοιώσεως, για το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου με χρόνο υπηρεσίας υπό σύμβαση έκτακτου υπαλλήλου, όπως αυτό συμβαίνει με τον υπάλληλο που έχει διορισθεί μόνιμος υπάλληλος, μπορεί να εφαρμοσθεί μόνο κατ' ανάλογο εφαρμογή σε έκτακτο υπάλληλο ο οποίος αποχωρεί από την υπηρεσία του θεσμικού οργάνου για το οποίο πρόκειται χωρίς να έχει διορισθεί μόνιμος υπάλληλος.

Πράγματι, δεν είναι δυνατό να απαιτηθεί από αυτόν η ανάληψη υποχρεώσεως με την οποία το θεσμικό όργανο υποκαθίσταται στα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα για την περίοδο κατά την οποία υπηρετούσε βάσει συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου και για την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο κατέβαλε, αφενός, τις προσωπικές συνταξιοδοτικές εισφορές στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, καθώς και τις εργοδοτικές του εισφορές.

Έπεται ότι:

- το θεσμικό όργανο δεν θα είναι σε θέση να αναζητήσει τις συνταξιοδοτικές εισφορές, όπως το πράττει όσον αφορά τους μονίμους υπαλλήλους κατόπιν της νομολογίας που έχει διαμορφωθεί με τις αποφάσεις του Δικαστηρίου μέσω των διατάξεων του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως·
- ο πρώην επικουρικός υπάλληλος θα διατηρήσει τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα στο εθνικό σύστημα, τα οποία όταν επέλθει η στιγμή θα σωρευθούν με άλλα δικαιώματα, κτηθέντα μεταγενεστέρως. »

Η διαδικασία

- 9 Υπ' αυτές τις συνθήκες, με δικόγραφο που κατέθεσε στις 22 Απριλίου 1991 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990.
- 10 Μετά την κατάθεση του υπομνήματος αντικρούσεως, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος απαντήσεως. Το καθού παραιτήθηκε, ομοίως, από την κατάθεση υπομνήματος ανταπαντήσεως.
- 11 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να καλέσει τους διαδίκους να προσκομίσουν διάφορα έγγραφα και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 12 Η προφορική διαδικασία έλαβε χώρα στις 15 Ιανουαρίου 1992. Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των εκπροσώπων των διαδίκων και τις απαντήσεις του στα ερωτήματα που υπέβαλε.

- 13 Με Διάταξη της 7ης Φεβρουαρίου 1992, το Πρωτοδικείο διέταξε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και κάλεσε τους διαδίκους να αποφανθούν επί της επιπτώσεως του βελγικού νόμου της 21ης Μαΐου 1991 περί καθορισμού ορισμένων σχέσεων μεταξύ των βελγικών συνταξιοδοτικών συστημάτων και αυτών των οργανισμών δημοσίου διεθνούς δικαίου.
- 14 Το καθού κατέθεσε τις παρατηρήσεις του στις 27 Φεβρουαρίου 1992 και η προσφεύγουσα κατέθεσε τις δικές της στις 5 Μαρτίου 1992.
- 15 Με απόφαση της 23ης Μαρτίου 1992, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας.
- 16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση της 27ης Ιουλίου 1990 του διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου καθόσον συνεπάγεται κρατήσεις από την εφάπαξ αποζημίωσή της λόγω εξόδου από την υπηρεσία·
  - να υποχρεώσει το Συμβούλιο να της καταβάλει τα άνευ λόγου παρακρατηθέντα ποσά, εντόκως προς 8 % ετησίως από τις 27 Οκτωβρίου 1990·
  - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 17 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 18 Πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι η ανακοίνωση προς το προσωπικό του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου αριθ. 210/83, της 29ης Νοεμβρίου 1983 (στο εξής: « ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 210/83 »), η οποία αφορά τα « συνταξιοδοτικά δικαιώματα των μόνιμων υπαλλήλων που υπήρξαν δικαιούχοι συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου πριν από τον διορισμό τους ως έκτακτοι ή μόνιμοι υπάλληλοι », ορίζει τα εξής:

« 1. Κατόπιν της πρόσφατης νομολογίας του Δικαστηρίου ως προς τον χαρακτήρα των συμβάσεων εκτάκτου υπαλλήλου και επικουρικού υπαλλήλου, η διοίκηση εξήτασε τις δυνατότητες να αναγνωρίσει ορισμένες (παλαιές) συμβάσεις επικουρικού υπαλλήλου ως συμβάσεις εκτάκτου υπαλλήλου (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1983, 225/81 και 242/81, Toledano Laredo κ.λπ., Συλλογή 1983, σ. 347 επ.). Μια τέτοια αναγνώριση είναι ικανή να οδηγήσει στην εξομοίωση, για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, του χρόνου υπηρεσίας υπαλλήλου που υπηρετούσε στα θεσμικά όργανα των Κοινοτήτων με την ιδιότητα του επικουρικού υπαλλήλου με αντίστοιχο χρόνο υπηρεσίας υπό την ιδιότητα εκτάκτου υπαλλήλου.

Στο διατακτικό της προαναφερθείσας αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι η αναγνώριση συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου ως έχουσας τον χαρακτήρα συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου μπορεί να γίνει υπό τη διττή προϋπόθεση ότι αποδεικνύεται, καταρχάς, ότι θέσεις αντιστοιχούσες στα εκτελεσθέντα καθήκοντα περιλαμβάνονταν στον πίνακα θέσεων προσωπικού του θεσμικού οργάνου και ήσαν κενές και, επιπλέον, ότι τα ασκηθέντα καθήκοντα με την ιδιότητα του επικουρικού υπαλλήλου δεν ήταν παροδικού χαρακτήρα, με άλλα λόγια, ότι επρόκειτο για μόνιμα καθήκοντα κοινωνικής δημόσιας υπηρεσίας.

2. Πρέπει εδώ να υπομνησθεί ότι η απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων πραγματοποιείται:

— όσον αφορά τους επικουρικούς υπαλλήλους, με την υπαγωγή σε υποχρεωτικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, κατά προτίμηση στο σύστημα της χώρας που υπήγετο τελευταία ή στο σύστημα της χώρας καταγωγής (βλ. το άρθρο 70, παράγραφος 1, του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων)·

— όσον αφορά τους εκτάκτους υπαλλήλους, που διορίζονται στη συνέχεια μόνιμοι υπάλληλοι των Κοινοτήτων με τη λήψη υπόψη για τον υπολογισμό των προβλεπόμενων στο παράρτημα VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως συνταξιμίων ετών (βλ. άρθρο 40, δεύτερο εδάφιο, του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων) του χρόνου υπηρεσίας τους υπό την ιδιότητα του εκτάκτου υπαλλήλου.

3. Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, σε περίπτωση ενδεχόμενης εξομοιώσεως του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου με αντίστοιχο χρόνο υπηρεσίας εκτάκτου υπαλλήλου, ο μόνιμος υπάλληλος πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση να καταβάλει στις Κοινότητες τη συνταξιοδοτική εισφορά που προβλέπει το άρθρο 41 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, υπολογιζόμενη επί του βασικού μισθού που αντιστοιχεί στην κατάταξή του ως επικουρικού υπαλλήλου.

Για να αποφευχθεί η σάρρευση της κοινοτικής συντάξεως και της εθνικής συντάξεως για τον χρόνο υπηρεσίας υπό την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου, ο μόνιμος υπάλληλος θα κληθεί να ζητήσει από το εθνικό σύστημα την απόδοση των καταβληθεισών συνταξιοδοτικών εισφορών για τον χρόνο υπηρεσίας για τον οποίο πρόκειται ή, αν ήδη λαμβάνει σύνταξη από το εν λόγω σύστημα, να ζητήσει όπως το τελευταίο παύσει την καταβολή του οφειλομένου, δυνάμει του εν λόγω χρόνου υπηρεσίας, μέρους της συντάξεως, και να του καταβάλει το ασφαλιστικό ισοδύναμο των κεκτημένων δικαιωμάτων που αφορούν αυτόν τον χρόνο υπηρεσίας.»

19 Πρέπει, περαιτέρω, να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, του εφαρμοστέου στους επικουρικούς υπαλλήλους συνταξιοδοτικού συστήματος και, αφετέρου, του εφαρμοστέου στους εκτάκτους υπαλλήλους συνταξιοδοτικού συστήματος.

20 Το άρθρο 70, παράγραφος 1, που περιλαμβάνεται στον τίτλο III « Επικουρικοί υπάλληλοι » του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων (στο εξής: Καθεστώς), ορίζει τα εξής:

« Για την κάλυψη των κινδύνων ασθένειας, ατυχήματος, αναπηρίας και θανάτου και προκειμένου να δοθεί στους ενδιαφερομένους η δυνατότητα να εξασφαλίσουν σύνταξη γήρατος, κάθε επικουρικός υπάλληλος υπάγεται σε ένα υποχρεωτικό καθεστώς κοινωνικής ασφαλίσεως, κατά προτίμηση στο καθεστώς της χώρας που ανήκε τελευταία ή στο καθεστώς της χώρας καταγωγής του.

Το όργανο αναλαμβάνει τις εργοδοτικές εισφορές που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία εφόσον ο υπάλληλος υπάγεται υποχρεωτικά σε καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης ή τα δύο τρίτα των εισφορών που βαρύνουν τον ενδιαφερόμενο εφόσον ο εν λόγω υπάλληλος συνεχίζει να υπάγεται εθελοντικά στο εθνικό καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης στο οποίο ανήκε προ της αναλήψεως υπηρεσίας σε μια από τις τρεις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ή εφόσον υπαχθεί εθελοντικά σε ένα εθνικό καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης. »

Στην πράξη, οι προσωπικές συνταξιοδοτικές εισφορές στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα του επικουρικού υπαλλήλου παρακρατούνται από τον βασικό του μισθό, ενώ το όργανο καταβάλλει στο εθνικό σύστημα τις υποχρεωτικές εργοδοτικές εισφορές. Μ' αυτόν τον τρόπο, ο επικουρικός υπάλληλος αποκτά συνταξιοδοτικά δικαιώματα στο εν λόγω εθνικό σύστημα που μπορούν να σωρευθούν με άλλα δικαιώματα κτώμενα μεταγενέστερα.

- 21 Δυνάμει του άρθρου 41 που περιλαμβάνεται στον τίτλο II « Έκτακτοι υπάλληλοι » του Καθεστώτος, ο έκτακτος υπάλληλος, αντιθέτως, υπάγεται στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Το εν λόγω άρθρο ορίζει τα εξής: « Για τη χρηματοδότηση του καθεστώτος κοινωνικών ασφαλίσεων που προβλέπεται στα ανωτέρω μέρη Β και Γ, εφαρμόζονται ανάλογα, οι διατάξεις του άρθρου 83 του Κανονισμού, καθώς και των άρθρων 36 και 38 του παραρτήματός του VIII. »

Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 83, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), η συνεισφορά του μονίμου υπαλλήλου — προς τον οποίο εξομοιώνεται, ως προς αυτό, ο έκτακτος υπάλληλος, είχε καθορισθεί, κατά την εποχή των εξεταζομένων πραγματικών περιστατικών, σε 6,75 % του βασικού του μισθού.

Το άρθρο 36 του παραρτήματος VII του ΚΥΚ ορίζει τα εξής: « Κάθε εισπραξη μισθού υπόκειται σε συνεισφορά υπέρ του συνταξιοδοτικού καθεστώτος που προβλέπεται στο άρθρο 77 και 84 του ΚΥΚ. »

Το άρθρο 38 του ίδιου παραρτήματος ορίζει τα εξής: « Οι συνεισφορές που εισπράχθησαν κανονικά δεν δύνανται να αναζητηθούν. Αυτές που δεν εισπράχθησαν κανονικά δεν παρέχουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Επιστρέφονται ατόκως κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου ή των ελκόντων εξ αυτού δικαίωμα. »

22 Δυνάμει του άρθρου 39 του Καθεστώτος, κατά τη λήξη των καθηκόντων του, ο έκτακτος υπάλληλος δικαιούται εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, υπολογιζόμενη κατά το άρθρο 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Η εν λόγω αποζημίωση μειώνεται κατά το ποσό των πραγματοποιηθεισών δυνάμει του άρθρου 42 πληρωμών, δηλαδή των ποσών που το όργανο κατέβαλε, ενδεχομένως, κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου για τη σύσταση ή τη διατήρηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στη χώρα καταγωγής του.

23 Προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, η προσφεύγουσα επικαλείται τέσσερις λόγους που αφορούν, οι δύο πρώτοι τη μη νομιμότητα της αφαιρέσεως των κοινωνικών εισφορών από την εφάπαξ αποζημίωσή της λόγω εξόδου από την υπηρεσία, γενομένης, κατ' αυτήν, κατά παράβαση του άρθρου 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως· ο τρίτος λόγος αφορά την παράβαση του καθήκοντος μέριμνας που έχει η διοίκηση και, ο τέταρτος λόγος, αφορά την παράβαση του άρθρου 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων σχετικά με την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία.

Επί των δύο πρώτων λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ και από την παράβαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

24 Προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα προβάλλει τρία επιχειρήματα.

Πρώτον, ισχυρίζεται ότι οι υπαλληλικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές που κατέβαλε το Συμβούλιο στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως παρακρατήθηκαν παρανόμως από τον μισθό της, λόγω του ότι η διοίκηση την είχε κακώς υπαγάγει στο καθεστώς επικουρικού υπαλλήλου.

25 Δεύτερον, εκθέτει ότι οι εργοδοτικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές που καταβλήθηκαν στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως αποτελούν επίσης μη οφειλόμενη καταβολή που δεν μπορεί να τη βαρύνει.

- 26 Τρίτον, εκθέτει ότι, στην περίπτωση που θα έπρεπε πράγματι να καταβάλει την εισφορά του 6,75 % στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, θα έπρεπε να γίνει συμψηφισμός με τις υπαλληλικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές που κατέβαλε στο εθνικό βελγικό σύστημα. Στο μέτρο που το ποσό των τελευταίων αυτών εισφορών είναι ανώτερο από το ποσό της εισφοράς στο κοινοτικό σύστημα, όχι μόνο δεν πρέπει να εφαρμοσθεί η παρακράτηση του 6,75 %, αλλά πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, να της αποδοθεί η διαφορά.
- 27 Το καθού αμφισβητεί το βάσιμο του πρώτου επιχειρήματος. Κατ' αυτό, εφόσον η προσφεύγουσα αποδέχθηκε τη σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου που της προτάθηκε για την περίοδο 1986 έως 1989 δεν έχει πλέον το δικαίωμα να αμφισβητήσει την υπηρεσιακή της κατάσταση. Το καθού προσθέτει ότι, σύμφωνα με την ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 210/83, καθώς και τα ρητά αιτήματα της προσφεύγουσας, η εξομοίωση του χρόνου υπηρεσίας επικουρικού υπαλλήλου με αντίστοιχο χρόνο υπηρεσίας εκτάκτου υπαλλήλου είχε ως μόνο αντικείμενο να επιτρέψει την « απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ». Έπεται ότι, τα έννομα αποτελέσματα της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990 περιορίζονται στον υπολογισμό της συντάξεως, χωρίς η προσφεύγουσα να έχει επιτύχει καμία αναδρομική μεταβολή της υπηρεσιακής της καταστάσεως. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι διατάξεις του άρθρου 38 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, που έχουν εφαρμογή στους μόνους μόνιμους και εκτάκτους υπαλλήλους, δεν εφαρμόζονται στην προσφεύγουσα που παρέμεινε υπαγόμενη στο άρθρο 70 του Καθεστώτος, δυνάμει του οποίου όφειλε να καταβάλλει την υπαλληλική εισφορά που προβλέπει το βελγικό σύστημα για να μπορέσει να αποκτήσει δικαίωμα σε σύνταξη γήρατος.
- 28 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα, το καθού υπενθυμίζει ότι, δυνάμει του ίδιου άρθρου 70 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, το όργανο ανέλαβε το βάρος των καταβαλλομένων στο βελγικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως εργοδοτικών εισφορών. Ισχυρίζεται ότι, λόγω της αδυναμίας του οργάνου να αναζητήσει τις εν λόγω εισφορές, δεδομένου ότι η ενδιαφερόμενη δεν μονιμοποιήθηκε μετά την εξομοίωση της συμβάσεώς της επικουρικού υπαλλήλου με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου και δεδομένου ότι, επομένως, το όργανο δεν μπόρεσε να υποκατασταθεί στα δικαιώματά της έναντι του ταμείου συντάξεων στο οποίο υπήγετο, αποφασίσθηκε να γίνει ανάλογη εφαρμογή και να παρακρατηθούν τα αντίστοιχα ποσά από την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία. Μ' αυτό τον τρόπο, το όργανο απέφυγε επίσης διάκριση σε σχέση με άλλους πρώην επικουρικούς υπαλλήλους, οι οποίοι μεταγενέστερα διορίστηκαν μόνιμοι υπάλληλοι και οι οποίοι, αντιθέτως προς την προσφεύγουσα, δεν διατήρησαν τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα στο εθνικό σύστημα.

- 29 Όσον αφορά το τρίτο επιχείρημα, το καθού αμφισβητεί εκ νέου ότι οι εισφορές στο εθνικό σύστημα κακώς παρακρατήθηκαν, λαμβανομένου υπόψη του δεσμευτικού χαρακτήρα των διατάξεων του άρθρου 70 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων. Παραπέμπει, περαιτέρω, στα άρθρα 2 και 3 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, δυνάμει των οποίων η σύνταξη αρχαιότητας εκκαθαρίζεται μόνο υπό τον όρο ότι οι παρασχεθείσες από τον υπάλληλο υπηρεσίες αποτέλεσαν το αντικείμενο καταβολής των προβλεπομένων εισφορών. Υπενθυμίζει, επίσης, ότι η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία είναι απλώς η επιστροφή των καταβληθεισών στο συνταξιοδοτικό σύστημα υπαλληλικών και εργοδοτικών εισφορών, έτσι ώστε οι οφειλόμενες εισφορές πρέπει να βαρύνουν τον δικαιούχο της εν λόγω αποζημίωσης. Το καθού προσθέτει ότι οι άλλοι πρώην επικουρικοί υπάλληλοι, που εν τω μεταξύ διορίστηκαν μόνιμοι υπάλληλοι, αναγκάστηκαν να αναλάβουν την υποχρέωση, δυνάμει της παραγράφου 3, πρώτο εδάφιο, της ανακοινώσεως προς το προσωπικό αριθ. 210/83, να καταβάλλουν στις Κοινότητες την προβλεπόμενη με το άρθρο 41 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων εισφορά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα έτυχε της εξομοιώσεως προς το καθεστώς του εκτάκτου υπαλλήλου με αποκλειστικό σκοπό να τύχει σημαντικότερης εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία (περίπου 600 000 BFR αντί περίπου 400 000 BFR). Σε αντάλλαγμα, είχε την υποχρέωση να καταβάλλει τις απαιτούμενες εισφορές. Το καθού υπενθυμίζει, τέλος, ότι η προσφεύγουσα διατηρεί τα συνταξιοδοτικά της δικαιώματα στο εθνικό σύστημα, ενώ η εισφορά του 6,75 % της παρέχει τη δυνατότητα να αποκτήσει δικαιώματα στο κοινοτικό σύστημα και είναι τελείως ξένη προς την εισφορά στο εθνικό σύστημα.
- 30 Προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι, κατόπιν του λάθους — που στη συνέχεια χαρακτήρησε πλάισμα — της διοικήσεως, η οποία κακώς την υπήγαγε στο καθεστώς του επικουρικού υπαλλήλου, παρακρατήθηκε από τον μισθό της διπλή εισφορά, αφενός, στο εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και, αφετέρου, στο κοινοτικό σύστημα, αντιθέτως προς άλλους έκτακτους υπαλλήλους, οι οποίοι αμέσως υπήχθησαν στο κοινοτικό σύστημα.
- 31 Το καθού απαντά ότι η γενική αρχή ίσης μεταχειρίσεως εφαρμόζεται μόνο σε πρόσωπα που τελούν στην ίδια και συγκρίσιμη κατάσταση, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση. Αφενός, το καθεστώς του επικουρικού υπαλλήλου δεν χορηγήθηκε κακώς στην προσφεύγουσα, δεδομένου ότι η εξομοίωσή της προς έκτακτο υπάλληλο έγινε μόνο για τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών της δικαιωμάτων. Αφετέρου, εάν υποθεθεί ότι η προσφεύγουσα απαλλάσσεται της καταβολής εισφορών στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, από αυτό θα προέκυπτε αντίστροφη διάκριση έναντι των άλλων εκτάκτων υπαλλήλων, οι οποίοι κατέβαλαν κανονικά την εισφορά τους στο κοινοτικό σύστημα. Επιπλέον, αντιθέτως προς τους εκτάκτους υπαλλήλους, η προσφεύγουσα θα διατηρούσε δικαιώματα στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 32 Προκαταρκτικώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, κατόπιν των υποβληθέντων στους διαδίκους ερωτημάτων όσον αφορά την επίπτωση του βελγικού νόμου της 21ης Μαΐου 1991 περί καθορισμού ορισμένων σχέσεων μεταξύ των βελγικών συνταξιοδοτικών συστημάτων και των συστημάτων των οργανισμών δημοσίου διεθνούς δικαίου, οι διάδικοι συμφώνησαν στην εκτίμηση ότι ο εν λόγω νόμος δεν είχε καμία επίπτωση επί της υπό κρίση διαφοράς, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν είχε τη δυνατότητα να ζητήσει την καταβολή στο όργανο του ποσού της συντάξεως λόγω αποχωρήσεως που αντιστοιχεί στον επίμαχο χρόνο υπηρεσίας.
- 33 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα ισχυρίζεται στην ουσία ότι το Συμβούλιο, αποδεχθέν το αίτημά της περί εξομοιώσεως « για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων », την υπήγαγε αναδρομικά στο καθεστώς του εκτάκτου υπαλλήλου στο σύνολό του. Αμφισβητεί ότι το όργανο έχει την ευχέρεια να υπαγάγει τον έκτακτο υπάλληλο σε νόθο καθεστώς για ορισμένη περίοδο της επαγγελματικής του δραστηριότητας. Χαρακτηρίζοντας ex ante τη σύμβαση επικουρικού υπαλλήλου ως σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, το Συμβούλιο απλώς τροποποίησε το νομικό πρόπλασμα της υπηρεσιακής καταστάσεως της προσφεύγουσας, για να επανορθώσει τη διαπραχθείσα πλημμέλεια όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της υπηρεσιακής της καταστάσεως για τη συμπληρωθείσα περίοδο με την κάλυψη συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου. Εναπόκειται, επομένως, στο όργανο να προβάλει ενώπιον του αρμοδίου βελγικού οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως τον εσφαλμένο χαρακτηρισμό της υπηρεσιακής καταστάσεως της προσφεύσουσας και τη διαγραφή της εσφαλμένης υπαγωγής της ώστε να αναζητήσει τις καταβληθείσες από αυτό και από τον υπάλληλο εισφορές. Το όργανο πρέπει να υποστεί, ενδεχομένως, τις συνέπειες της μη αναζητήσεως των εισφορών που θα παρέμεναν κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος.
- 34 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι η προσφεύγουσα περιορίστηκε, με την από 24 Νοεμβρίου 1989 επιστολή της, να ζητήσει την εξομοίωση της παλαιάς συμβάσεώς της επικουρικού υπαλλήλου με σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου « για την απόκτηση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ». Το Συμβούλιο, δεχόμενο αυτό το αίτημα, το απεδέχθη αποκλειστικά με την προοπτική καταβολής της εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία που προβλέπει το άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων. Εξάλλου, η υποβληθείσα κατά της περιεχομένης σ' αυτό το έγγραφο αποφάσεως διοικητική ένσταση διευκρινίζει ρητώς ότι μόνο το « μέρος της αποφάσεως » που αφορά την παρακράτηση της κοινοτικής παροχής και των υπαλληλικών και εργοδοτικών εισφορών που κατέβαλε το Συμβούλιο είναι εκείνο που « βλάπτει » και κατά του οποίου, κατά συνέπεια, στρέφεται η διοικητική ένσταση.

- 35 Συνάγεται επομένως ότι η διοικητική ένσταση δεν αποσκοπούσε στη γενική επανεξέταση και επαναχαρακτηρισμό της υπηρεσιακής καταστάσεως της προσφεύγουσας. Εξ αυτού προκύπτει ότι η απορριπτική απόφαση επί της διοικητικής ενστάσεως αφορά αποκλειστικά τις επιπτώσεις της υποκαταστάσεως του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα όσον αφορά τον υπολογισμό των δικαιωμάτων που αφορά το άρθρο 39 του Καθεστώτος.
- 36 Δεδομένου ότι το αντικείμενο της προσφυγής, του οποίου έχει επιληφθεί το Πρωτοδικείο, καθορίζεται από το αντικείμενο της προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας, δεν μπορεί, στην προκειμένη περίπτωση, να επεκταθεί στο γενικότερο ζήτημα της νομιμότητας του δοθέντος χαρακτηρισμού στην υπηρεσιακή κατάσταση της προσφεύγουσας.
- 37 Το Συμβούλιο, αποδεχθέν το αίτημα της προσφεύγουσας περί εξομοιώσεως της συμπληρωθείσας περιόδου επαγγελματικής δραστηριότητας υπό την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου με συμπληρωθείσα περίοδο υπό την ιδιότητα έκτακτου υπαλλήλου για να μπορέσει να επωφεληθεί την εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία, εξάρτησε την εν λόγω εξομοίωση από τη συνδρομή δύο προϋποθέσεων, αφενός, ότι η προσφεύγουσα θα εκπληρώσει την υποχρέωση να καταβάλει στο όργανο τις εισφορές που θα έπρεπε να καταβάλει ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, ότι θα αποδώσει στο όργανο ποσό ίσο με το ποσό της εργοδοτικής εισφοράς που το όργανο κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το ότι εξαρτά την εξομοίωση από τη συνδρομή των εν λόγω δύο προϋποθέσεων.
- 38 Όσον αφορά την πρώτη προϋπόθεση της καταβολής της εισφοράς στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, υπενθυμίζεται ότι, λόγω της υποκαταστάσεως του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, η προσφεύγουσα κλήθηκε από το Συμβούλιο να τακτοποιήσει τη θέση της καταβάλλοντας πράγματι στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα την εισφορά του 6 % που προβλέπει το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, και η οποία αντιπροσωπεύει τη συμμετοχή των μόνιμων και έκτακτων υπαλλήλων, κατά το 1/3, στη χρηματοδότηση του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος.
- 39 Σημειώνεται ότι το εν λόγω ποσό επιστρέφεται, κατ' αρχήν, στο σύνολό του, σύμφωνα με το άρθρο 12, στοιχείο β, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, συγχρόνως με την καταβολή της αναλόγου εφάπαξ αποζημιώσεως λόγω εξόδου από την υπηρεσία της

οποία αφορά το σημείο γ του ίδιου άρθρου. Σημειώνεται επίσης ότι η καταβολή της εισφοράς στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα συνεπάγεται την αύξηση της εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία με την παράταση του χρόνου υπηρεσίας που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της, δεδομένου ότι η εν λόγω αποζημίωση υπολογίζεται βάσει ενός και ημίσεως μηνός, κατ' έτος υπηρεσίας, του τελευταίου υπαγομένου σε κρατήσεις βασικού μισθού.

- 40 Η προσφεύγουσα, χωρίς να αμφισβητεί την υποχρέωσή της καταβολής εισφορών στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, ισχυρίζεται, στην ουσία, ότι δικαιούται να επικαλεσθεί τον συμψηφισμό μεταξύ των ποσών που οφείλει να καταβάλει στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, αφενός, και των υπαλληλικών εισφορών που ήδη κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, αφετέρου, δεδομένου, εξάλλου, ότι το καθού πρέπει να της αποδώσει τη διαφορά μεταξύ της υπαλληλικής κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς που πράγματι κατέβαλε στο πλαίσιο του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος και της υπαλληλικής κοινωνικοασφαλιστικής εισφοράς, μικρότερης, που πρέπει να καταβάλει στο πλαίσιο του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος.
- 41 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η επικαλούμενη από την προσφεύγουσα κατά του καθού αξίωση για να προβάλει τον συμψηφισμό αναλύεται ως αξίωση αποζημίωσης, η οποία αποσκοπεί να αποκαταστήσει τη ζημία που υφίσταται λόγω της καταβολής των υπαλληλικών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών που παραμένουν κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος, με την καταβολή, εκ μέρους του καθού, ποσού ίσου προς τις εν λόγω εισφορές. Για να μπορέσει, όμως, η προσφεύγουσα να ζητήσει την αποκατάσταση της ζημίας που υποστηρίζει ότι υπέστη, πρέπει να αποδείξει υπηρεσιακό πταίσμα του οργάνου, το υποστατό της ζημίας δυναμένης να εκτιμηθεί και τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ του πταίσματος και της προβαλλομένης ζημίας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-20/89, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990. σ. II-769, σκέψη 19).
- 42 Στην υπό κρίση υπόθεση, δεν έχει, ωστόσο, αποδειχθεί ότι το όργανο, προβαίνοντας, κατά το άρθρο 70 του Καθεστώτος, στην υπαγωγή της προσφεύγουσας στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα ενόσω τελούσε στην υπηρεσία του ως επικουρικός υπάλληλος, διέπραξε πταίσμα παρέχον δικαίωμα σε αποζημίωση. Η προσφεύγουσα, μη δυνάμενη να επικαλεσθεί κατά του οργάνου αξίωση αποζημίωσης ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, δεν μπορεί, επομένως, να επικαλεσθεί τον συμψηφισμό μιας τέτοιας αξίωσης με την υποχρέωση που υπέχει, κατά τον ΚΥΚ, να καταβάλλει την εισφορά στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

- 43 Επομένως, κακώς η προσφεύγουσα αμφισβητεί την πραγματοποιηθείσα παρακράτηση από την εφάπαξ αποζημίωσή της λόγω εξόδου από την υπηρεσία, που αντιστοιχεί στο ποσό που όφειλε να καταβάλει στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα ως εισφορά, την οποία προβλέπει το άρθρο 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν οι προβληθέντες από την προσφεύγουσα πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθόσον αφορούν το εν λόγω μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 44 Όσον αφορά τη δεύτερη προϋπόθεση, τη συνδρομή της οποίας επιβάλλει η εν λόγω απόφαση, σχετικά με την απόδοση στο καθού όργανο της εργοδοτικής εισφοράς που παραμένει κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα ζήτησε την εξομοίωση αναφερόμενη ρητώς στην ανακοίνωση προς το προσωπικό αριθ. 210/83. Η εν λόγω ανακοίνωση, όμως, αφορώσα τους « μόνιμους υπαλλήλους που διετέλεσαν δικαιούχοι συμβάσεως επικουρικού υπαλλήλου πριν από τον διορισμό τους ως έκτακτοι ή μόνιμοι υπάλληλοι » δεν είχε ως αποδέκτες τους εκτάκτους υπαλλήλους οι οποίοι, όπως η προσφεύγουσα, εγκαταλείπουν την υπηρεσία του οργάνου χωρίς να έχουν διορισθεί μόνιμοι υπάλληλοι.
- 45 Διαπιστώνεται, αφενός, ότι το καθού, παραχωρώντας στην προσφεύγουσα την εξομοίωση της συμπληρωθείσας περιόδου δραστηριότητας υπό την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου με τη συμπληρωθείσα υπό την ιδιότητα εκτάκτου υπαλλήλου προς τον αποκλειστικό σκοπό υπολογισμού των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, επεξέτεινε την εφαρμογή της ανακοινώσεως προς το προσωπικό αριθ. 210/83 σε περίπτωση που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της.
- 46 Το καθού τονίζει, στο υπηρεσιακό του σημείωμα της 18ης Ιανουαρίου 1991 με το οποίο απέρριψε τις υποβληθείσες κατά της αποφάσεως της 27ης Ιουλίου 1990 τέσσερις διοικητικές ενστάσεις, ότι ανάλογες σκέψεις είναι αυτές που το οδήγησαν να παραχωρήσει την επέκταση του πλεονεκτήματος της εξομοιώσεως που αποτελεί το αντικείμενο της ανακοινώσεως προς το προσωπικό αριθ. 210/83 και στους εκτάκτους υπαλλήλους που εγκαταλείπουν την υπηρεσία του οργάνου χωρίς να έχουν διορισθεί μόνιμοι υπάλληλοι. Παρατηρεί ότι κατ' ανάλογη επίσημη εφαρμογή εξήρτησε την εν λόγω εξομοίωση από την προϋπόθεση ότι θα μπορούσε να αναζητήσει από τον έκτακτο υπάλληλο το ισόποσο της εργοδοτικής εισφοράς που κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

- 47 Διαπιστώνεται ότι, κατά την παράγραφο 3 της ανακοίνωσης προς το προσωπικό αριθ. 210/83, το όργανο εξαρτά την εξομοίωση από την προϋπόθεση ότι ο μόνιμος υπάλληλος θα ζητήσει από το εθνικό σύστημα την απόδοση των καταβληθεισών, για τον χρόνο υπηρεσίας για τον οποίο πρόκειται, εισφορών «ώστε να αποφευχθεί η σώρευση μεταξύ της κοινοτικής συντάξεως και της εθνικής συντάξεως για τον χρόνο υπηρεσίας με την ιδιότητα επικουρικού υπαλλήλου». Όσον αφορά τον έκτακτο υπάλληλο που εγκαταλείπει την υπηρεσία, δεν υπάρχει κανένα κείμενο που να του παρέχει το δικαίωμα να ζητήσει τη μεταφορά των δικαιωμάτων που έχει αποκτήσει στο πλαίσιο εθνικού συνταξιοδοτικού συστήματος στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Επομένως, το καθού δεν ήταν σε θέση να εξαρτήσει την εξομοίωση από την υποχρέωση της προσφεύγουσας να ζητήσει από το εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα την απόδοση των καταβληθεισών εισφορών.
- 48 Τονίζεται, αφετέρου, ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ασκήσει την ευχέρεια που το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ αναγνωρίζει μόνο στους μόνιμους υπαλλήλους να καταβάλλουν στις Κοινότητες είτε το ασφαλιστικό στατιστικό ισοδύναμο των κεκτημένων συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων, είτε το κατ' αποκοπήν ποσό εξαγοράς που τους οφείλεται, κατά την αποχώρησή τους, από το ταμείο συντάξεων στο οποίο υπήγοντο πριν από την είσοδό τους στην υπηρεσία των Κοινοτήτων.
- 49 Πρέπει, κατά συνέπεια, να εξετασθεί εάν, ελλείψει υποκαταστάσεως, το όργανο μπόρεσε νομίμως να εξαρτήσει την εξομοίωση από την προϋπόθεση ότι η προσφεύγουσα θα το αποζημιώσει για την καταβολή εργοδοτικών κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών που παραμένουν κτήμα του βελγικού συνταξιοδοτικού συστήματος, καταβάλλοντάς του το ισόποσο των εν λόγω εισφορών.
- 50 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το όργανο, ενεργώντας μ' αυτόν τον τρόπο, είχε, μεταξύ άλλων, ως στόχο να αποφύγει τη διάκριση μεταξύ των εκτάκτων υπαλλήλων που αποχωρούν από το όργανο μετά τον διορισμό τους ως μόνιμοι υπάλληλοι και των εκτάκτων υπαλλήλων που αποχωρούν από το όργανο χωρίς να έχουν διορισθεί μόνιμοι υπάλληλοι. Πράγματι, ο μόνιμος υπάλληλος που αποχωρεί από το όργανο υποκαθιστώντας το στα δικαιώματά του έναντι του ταμείου συντάξεων στο οποίο υπήγετο προηγουμένως, δεν διατηρεί κανένα δικαίωμα στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, ενώ ο έκτακτος υπάλληλος που τελεί στην κατάσταση της προσφεύγουσας και αποχωρεί από το όργανο διατηρεί τα δικαιώματά του στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα, δεδομένου ότι δεν μπορεί να συναινέσει σε μια τέτοια υποκατάσταση του οργάνου στα δικαιώματά του.

- 51 Το καθού, ζητώντας από την προσφεύγουσα να του αποδώσει τις καταβληθείσες στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα εργοδοτικές κοινωνικοασφαλιστικές εισφορές, μερίμνησε ώστε να αποφευχθεί όπως η προσφεύγουσα τύχει διπλής παροχής. Αυτός ο τρόπος ενεργείας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντίθετος προς τους κανόνες του ΚΥΚ. Ούτε είναι αντίθετος προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υπαλλήλων. Εξάλλου, το όργανο δεν μπορεί να φέρει την υποχρέωση, για μια και την αυτή συμπληρωθείσα από υπάλληλο περίοδο υπηρεσιών, να καταβάλλει εισφορές συγχρόνως στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα και το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα.
- 52 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, επομένως, ότι το όργανο, προβαίνοντας στην αναζήτηση από την προσφεύγουσα της εργοδοτικής εισφοράς που κατέβαλε στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, δεν παρέβη καμία διάταξη του ΚΥΚ. Δεν υπέπεσε σε πλάνη, δεδομένου ότι το αναζητηθέν ποσόν οφείλετο, και δεν παρέβη την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των μονίμων υπαλλήλων και λοιπών μελών του προσωπικού.
- 53 Πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθούν επίσης οι προβληθέντες από την προσφεύγουσα πρώτος και δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθόσον αφορούν το εν λόγω μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 54 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω αναπτυχθείσες σκέψεις, πρέπει να απορριφθούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 55 Η προσφεύγουσα, στηριζόμενη στο επιχειρήμα ότι κακώς το Συμβούλιο κατέβαλε κοινωνικές εισφορές στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, υποστηρίζει ότι, κατόπιν της τακτοποιήσεως της υπηρεσιακής της καταστάσεως με την απόφαση της 27ης Ιουλίου 1990, εναπόκειται στο καθού να επιδιώξει την αναζήτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων στους αρμόδιους οργανισμούς ποσών. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και

αν εναπέκειτο στην προσφεύγουσα να ασκήσει μια τέτοια αγωγή, η διοίκηση είχε την υποχρέωση να της παράσχει τη βοήθειά της, ώστε να της επιτρέψει να φέρει σε αίσιο πέρας τη διαδικασία αυτή.

- 56 Το καθού αμφισβητεί, εκ νέου, ότι κακώς καταβλήθηκαν οι επίμαχες εισφορές και ότι η υπηρεσιακή κατάσταση της προσφεύγουσας «τακτοποιήθηκε» με τέτοιο τρόπο ώστε δεν υπάρχουν αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά προς αναζήτηση. Εν πάση περιπτώσει, προσθέτει, ότι οι διατάξεις του άρθρου 24 του ΚΥΚ δεν έχουν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, ελλείψει ενεργειών τρίτων κατά της ενδιαφερομένης, δεδομένου ότι η αγωγή για την άσκηση της οποίας πρόκειται προκύπτει από υποτιθέμενη παράβαση από το ίδιο το όργανο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 57 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, όπως εκτίθεται ανωτέρω, το Συμβούλιο, καταβάλλοντας τις προβλεπόμενες από το βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα κοινωνικές εισφορές εφήρμοσε απλώς τις οικείες διατάξεις του ΚΥΚ, ήτοι το άρθρο 70 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, ώστε δεν μπορεί να γίνεται λόγος περί αναζητήσεως αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών. Έπεται ότι δεν μπορεί να υπάρξει σε βάρος της διοικήσεως, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, οποιαδήποτε υποχρέωση να προβεί σε διαβήματα ή να ασκήσει αγωγή προς τον σκοπό αυτό.
- 58 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η αναφερομένη στο άρθρο 24 του ΚΥΚ υποχρέωση παροχής βοήθειας αποσκοπεί στην προάσπιση των υπαλλήλων κατά των πράξεων τρίτων και όχι κατά των πράξεων του ίδιου του οργάνου, ο έλεγχος των οποίων υπάγεται σε άλλες διατάξεις του ΚΥΚ (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1981, 178/80, Bellardi-Ricci κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3187· της 25ης Μαρτίου 1982, 98/81, Munk κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1155, και της 9ης Δεκεμβρίου 1982, 191/81, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 4229). Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα στηρίζεται ακριβώς σε φερόμενο πταίσμα της διοικήσεως, συνιστάμενο στην καταβολή, κακώς, των κοινωνικοασφαλιστικών εισφορών στο εθνικό ασφαλιστικό σύστημα, για να ζητήσει την υπέρ αυτής εφαρμογή του άρθρου 24 του ΚΥΚ.

- 59 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις, ο προβληθείς από την προσφεύγουσα τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει και αυτός να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 60 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι η διοίκηση παρέλειψε να στηρίξει την απόφασή της σε νομοθετικό κείμενο και να την αιτιολογήσει σύμφωνα με το άρθρο 25 του ΚΥΚ. Δεύτερον, αναφέρει ότι, κατά το άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία μπορεί να μειωθεί μόνο κατά το ποσό των πραγματοποιούμενων πληρωμών, κατόπιν ρητής αιτήσεως του υπαλλήλου, δυνάμει του άρθρου 42 του ίδιου καθεστώτος.
- 61 Το καθού απαντά ότι, καίτοι το άρθρο 39 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων απαιτεί η εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία να μειώνεται με το ποσό των ενδεχομένως πραγματοποιούμενων πληρωμών δυνάμει του άρθρου 42, δεν αποκλείει την αφαίρεση άλλων ποσών από την εν λόγω αποζημίωση. Προκειμένου, στην υπό κρίση υπόθεση, περί εξαιρετικής περιπτώσεως, το Συμβούλιο όφειλε να αναζητήσει πρακτική λύση για να μην τύχει όπως η προσφεύγουσα αδικαιολογήτων παροχών. Επιπλέον, η υιοθετηθείσα λύση έλαβε υπόψη τον ίδιο τον σκοπό της εφάπαξ αποζημίωσης λόγω εξόδου από την υπηρεσία που συνίσταται στην απόδοση των καταβληθεισών στο συνταξιοδοτικό σύστημα υπαλληλικών και εργοδοτικών εισφορών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 62 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από παράβαση της προβλεπομένης στο άρθρο 25 του ΚΥΚ υποχρέωσης αιτιολογήσεως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, παρέσχε στην ενδιαφερομένη τις αναγκαίες ενδείξεις που της επέτρεπαν να εκτιμήσει εάν η εν λόγω απόφαση ήταν βάσιμη ή όχι και, αφετέρου, καθιστά δυνατό τον δικαστικό έλεγχο. Αυτό το επιχείρημα πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

- 63 Ως προς το επιχείρημα που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 39 του Καθεστώτος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αντιθέτως προς τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας, το εν λόγω άρθρο δεν ορίζει ότι, εκτός των πραγματοποιούμενων δυνάμει του άρθρου 42 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων πληρωμών, καμία άλλη μείωση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί.
- 64 Όπως εκτίθεται ανωτέρω, το καθού ήταν πράγματι πιστωτής της προσφεύγουσας, αφενός, όσον αφορά τις εισφορές που έπρεπε να καταβάλει κατά τον χρόνο υπηρεσίας της εάν είχε προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος και, αφετέρου, όσον αφορά την καταβληθείσα από το όργανο στο βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, κατά την ίδια περίοδο, εργοδοτική εισφορά.
- 65 Καμία διάταξη του ΚΥΚ ή άλλη διάταξη δεν απαγόρευε στη διοίκηση να προβεί στον συμψηφισμό των εν λόγω δύο απαιτήσεων με τις απαιτήσεις της προσφεύγουσας, η καθεμιά από τις οποίες ήταν βεβαία, απαιτητή και εκκαθαρισμένη.
- 66 Κατά συνέπεια, το καθού αφαίρεσε την απαίτησή του από την οφειλομένη στην προσφεύγουσα εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία τηρώντας τους κανόνες του ΚΥΚ, οπότε ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 67 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, η προσφυγή της προσφεύγουσας πρέπει να κηρυχθεί αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 68 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού διαδικασίας του Πρωτοδικείου ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

García-Valdecasas

Schintgen

Briët

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Ιουνίου 1992.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

R. García-Valdecasas